

LA GUERRA ARRIBA ALS BANCS

Ho diu l'Oliu

Josep Oliu, President del Banc Sabadell. Per servir a Déu i a vostès. Vull dir d'entrada que la meva condició de llicenciat en Ciències Econòmiques, així com el càrrec de President del Sabadell, són simple circumstància. Jo sóc, per sobre de qualsevol altra cosa, en Josep, un home català, i si em permeten, un home net i polit com pocs. No hi ha una sola fotografia en el meu historial feta més enllà de dues hores d'haver-me dutxat. Si més no, el cos el tinc net.

Estic de moda, ho sé. I per què? Per defensar a Catalunya i al català, com l'avi que va anar a Cuba i que ara diuen que és un mal parit (espero no acabar com ell).

Com deia, la meva feina és salvar l'economia de Catalunya. Per això me'n vaig anar a València quan les coses estaven magres i ara voldria tronar i per això també no vull que un Banc espanyol ens absorbeixin i per això

m'he venut un tros de pastís al Santander que també és espanyol però més proper. L'operació és transparent. El Santander em dona una milionada, jo en reparteixo una part entre els meus accionistes i el BBVA es fa fotre. L'interrogant a hores d'ara que em fa dutxar dues

vegades al dia és si l'accionariat de casa (el català) seguirà desitjant pela fresca a la butxaca que promeses castellanés. Si malgrat tots els meus esforços, els aburguesats catalans donen conformitat a la OPA hostil, canvio de residència i em faig andorrà. (no podria viure sense parlar català)

LA "PERTINAZ" MISÈRIA DELS POBRES

A joves extutelats de la DGAIA els reclamen ajudes ja cobrades

No és el que sembla. Molts dels joves extutelats saben de l'error quan no de l'engany i col·laboraven activament en els diners extres que rebien. Alguns fins i tot ho declaren obertament. Ser jove i tenir pocs recursos no equival necessàriament a portar un liri a la mà. Conec a més d'un que en nom de la cultura ha afanat llibres, discos i gelats a dojo. Sovint els joves es creuen en el dret de pispar el que sigui en nom de que encara no tenen un cotxe d'alta gama.

El més significatiu però de la notícia és la celeritat en que les autoritats han trobat un forat en les finances de les DGAIA. Florentino Perez, per exemple, construeix una plataforma extractora a tocar de la costa, les ciutats tremolen fins l'esquerda i quan es demostra que cada litre de petroli significarà l'enrunament d'un

poble costaner i aturen les obres, tornen els diners a l'empresari. D'això fa anys, jo era petit i cap organisme oficial encara no ha trobat la trampa.

El que s'hagi pogut malversar amb quotes a joves (només uns

quants de la llista que ara reclama la Generalitat) comparat amb el negoci del Sr Florentino, és el que es coneix com la xocolata del lloro. És casualitat o resulta més fàcil reclamar uns milers d'euros a joves que una morterada de milions a l'empresari madrileny?